

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha, soudce Mgr. Marka Zimy a soudkyně JUDr. Jitky Hroudové v právní věci

žalobce: **R. B.**
bytem X.
zastoupen advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované z 20. 9. 2021, čj. MV-122650-5/SO-2021

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a žalobní argumentace

1. Žalobce se na soud obrátil proto, že správní orgány nevyhověly jeho žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Zásadní otázkou v projednávané věci je, zda u žalobce existuje jiná překážka pobytu dle § 56 odst. 1 písm. g) ve spojení s § 9 odst. 1 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

2. Ministerstvo vnitra zamítlo 24. 6. 2021 žalobcovu žádost o vydání zaměstnanecké karty. Zjistilo totiž, že je žalobce zařazen do informačního systému vytvořeného státy, které jsou vázány mezinárodními smlouvami o odstraňování kontrol na společných hranicích, za účelem získání přehledu o cizincích, jimž nelze umožnit vstup na území smluvních států. Tímto systémem je Schengenský informační systém, který byl následně nahrazen nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 z 20. 12. 2006, o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (dále jen „*SIS II*“). Z toho důvodu správní orgán zamítl žádost podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců, neboť zjistil skutečnost uvedenou v § 9 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců.
3. Žalobcovu odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaná shora uvedeným rozhodnutím zamítla a rozhodnutí ministerstva potvrdila. Žalobce se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí.
4. Domnívá se, že správní orgány nesprávně aplikovaly zákonná ustanovení, nedostatečně zjistily skutkový stav, dopustily se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem, a rozhodnutí je tak nezákonné a nepřezkoumatelné.
5. V žalobě žalobce formuloval žalobní námitky, které míří především na nedostatečná skutková zjištění v tom směru, že žádost byla zamítnuta z důvodu zařazení žalobce do systému SIS II. Žalobce namítá, že jeho zařazení do tohoto systému je přinejmenším podezřelé a správní orgán pochybil, když nezjistil důvody tohoto zařazení do systému, a tedy se s nimi ani nijak nevypořádal.
6. Dále namítá, že žádosti bylo pravomocně vyhověno vyhotovením předkládací zprávy, a správní orgán tak řízení obnovil nezákonně.
7. Správní orgán dále pochybil, když nevyhověl žalobcovu návrhu a neprovedl jeho výslech. Žalobce svůj výslech navrhoval k prokázání nejen splnění podmínek pro prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, ale také ke skutečnostem důležitým pro posouzení přiměřenosti rozhodnutí v možném zásahu do soukromého a rodinného života.
8. V poslední řadě žalobce namítá, že se správní orgán nijak nevypořádal s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života.

II. Vyjádření žalované

9. Žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhla, aby soud žalobu zamítl. Podle žalované spisový materiál obsahuje podklady pro vydání rozhodnutí, kterým je zejména záznam získaný na základě lustrace v cizineckém informačním systému, z něhož vyplývá žalobcovu zařazení do SIS II.
10. Žalobce v průběhu řízení netvrdil žádné důvody podřaditelné pod závažné důvody ve smyslu čl. 25 Schengenské prováděcí úmluvy, na jejichž základě by bylo možné zaměstnaneckou kartu vydat. Žalobce tyto důvody netvrdil ani v podaném odvolání. Při zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců není správní orgán povinen posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Zamítavým rozhodnutím navíc do žalobcova soukromého a rodinného život ani nemůže být zasazeno, neboť nemá v České republice žádné pobytové oprávnění. Žalobcovu tvrzení, že navrhoval provedení svého výslechu, se nezakládá na pravdě.

11. Podle § 51 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, je správní orgán povinen žádost zamítnout bez dalšího dokazování, zjistí-li skutečnost, která znemožňuje žádosti vyhovět. Další kroky ze strany správního orgánu, poté co zjistil evidenci žalobce v SIS II, by tak byly neúčelné a nehospodárné.
12. Žalovaná se neztotožňuje ani s tvrzením žalobce, že již bylo žádosti pravomocně vyhověno, neboť pravomocné ukončení řízení v případě kladného rozhodnutí nastává až dnem převzetí zaměstnanecké karty, k čemuž prokazatelně nedošlo.

III. Obsah správního spisu

13. Ze spisového materiálu soud zjistil následující podstatné skutečnosti.
14. Žalobce požádal 3. 1. 2020 o zaměstnaneckou kartu. Generální konzulát ČR, u kterého žalobce žádost podal, ho vyzval k doložení vzdělání a odborné způsobilosti pro výkon zaměstnání. Po doplnění žádosti předal spis Ministerstvu vnitra.
15. Ministerstvo vnitra nejprve žalobcovu žádost zamítlo, protože mělo za to, že předložené doklady jsou padělané. Žalovaná toto rozhodnutí zrušila a věc vrátila ministerstvu k došetření. To následně 5. 2. 2021 vydalo předkládací zprávu k vydání zaměstnanecké karty, v níž uvedlo, že během shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí nebyly zjištěny žádné poznatky, které by bránily vydání povolení, a navrhlo vydání zaměstnanecké karty za stanovených podmínek. Jednou z těchto podmínek bylo, že „v době do předání příkazu o povolení k pobytu nebude zjištěn důvod pro zamítnutí žádosti nebo zastavení řízení“.
16. Ve spisu je dále založen záznam v SIS II ze 17. 3. 2021, z něhož vyplývá, že žalobce je evidován v SIS II od 5. 3. 2021 jako nežádoucí cizinec. Záznam expiruje 26. 2. 2024.
17. Následně 18. 3. 2021 vyzvalo Ministerstvo vnitra žalobce, aby uplatnil své právo seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Ve výzvě ministerstvo uvedlo, že žalobce je evidován v SIS II, a není tedy možné zaměstnaneckou kartu vydat.
18. Žalobce svého práva využil a s podklady se seznámil 20. 4. 2021, přičemž uvedl, že se k podkladům vyjádří ve lhůtě 30 dní.
19. Žalobce se v uvedené lhůtě nijak nevyjádřil, Ministerstvo vnitra tak 24. 6. 2021 vydalo rozhodnutí, kterým žádost zamítlo. Proti tomu se žalobce odvolal a namítal, že žádost již byla pravomocně kladně vyřízena 5. 2. 2021, tedy správní orgán byl povinen mu zaměstnaneckou kartu vydat.
20. Napadeným rozhodnutím žalovaná odvolání zamítla a potvrdila rozhodnutí ministerstva. Ztotožnila se s jeho skutkovým i právním posouzením věci. Poukázala na zákonnou úpravu, podle níž nemohl správní orgán postupovat jinak. Žalobce v průběhu řízení netvrdil žádné závažné důvody podřaditelné pod čl. 25 odst. 1 Schengenské prováděcí úmluvy. K tomu odkázala na judikaturu k možnosti udělení povolení k dlouhodobému pobytu cizinci, který je evidován v SIS. Žalobce není ani držitelem platného povolení k pobytu na území ČR, zamítavým rozhodnutím tak do jeho soukromého a rodinného život nemůže být zasazeno. Žádosti nebylo dosud pravomocně vyhověno, neboť pravomocné ukončení řízení v případě kladného rozhodnutí nastává až dnem převzetí zaměstnanecké karty, k čemuž prokazatelně nedošlo.

IV. Posouzení věci soudem

21. Ve věci samé rozhodl soud bez nařízení jednání, s čímž žalovaná souhlasila výslovně a žalobce konkludentně [§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)].
22. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a vycházel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
23. Žalobu podala včas osoba k tomu oprávněná.
24. Žaloba není důvodná.
25. Dle § 46 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydává z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f).*
26. Dle § 56 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže jsou zjištěny skutečnosti uvedené v § 9 odst. 1 písm. a), b), g), h), i) nebo j).*
27. Dle § 9 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců *policie odepře cizinci vstup na území, jestliže je zařazen do informačního systému vytvořeného státy, které jsou vázány mezinárodními smlouvami o odstraňování kontrol na společných hranicích, za účelem získání přehledu o cizincích, jimž nelze umožnit vstup na území smluvních států; to neplatí, je-li cizinci uděleno vízum opravňující pouze k pobytu na území.*
28. Ministerstvo vnitra před vydáním zaměstnanecké karty zjistilo, že žalobce je veden v SIS II, a soud se zcela ztotožňuje se závěrem žalované, že v takovém případě nemohlo ministerstvo postupovat jinak, než žádost zamítnout. Jedinou možnou výjimkou z výše uvedených zákonných ustanovení by bylo, pokud by žalobce prokázal, že pro udělení zaměstnanecké karty existují důvody zařaditelné pod závažné důvody ve smyslu čl. 25 Schengenské prováděcí úmluvy ze 14. 6. 1985. Žalobce však žádné takové důvody netvrdil ani v samotné žádosti, ani následně ve správním řízení či odvolání. Nejsou zřejmé ani ze spisového materiálu. První zmínky, že by takové důvody mohly existovat, zmínil až v podané žalobě. I v té se však z jeho strany jedná o pouhá obecná tvrzení v tom smyslu, že žalovaná tyto důvody nezjišťovala. Pokud žalobce namítá, že žalovaná nevyhověla jeho návrhu k výsledku jeho osoby, žádný takový návrh v řízení učiněn nebyl a žalovaná nemá povinnost činit takový výsledek v každém řízení o žádosti o vydání zaměstnanecké karty.
29. V tomto kontextu nelze ani přisvědčit žalobcově námitce, že se žalovaná měla zabývat důvody jeho zařazení do SIS II. Naopak žalovaná nebyla jeho zařazení do tohoto systému oprávněna přezkoumávat, neboť se řízení netýkalo samotné evidence a výše uvedená ustanovení k tomuto přezkumu žalovanou neopravňují.
30. Dále se soud zabýval otázkou, zda předkládací zpráva z 5. 2. 2021, jež obsahuje návrh na vyhovění žalobcovy žádosti, lze považovat za vydání rozhodnutí ve věci samé.
31. Po posouzení této otázky dospěl soud k závěru, že předkládací zprávu nelze považovat za rozhodnutí ve věci samé, neboť je zřejmé, že předkládací zpráva obsahuje pouze návrh na vydání zaměstnanecké karty. Faktické vydání zaměstnanecké karty je podmíněno dalšími žalobcovými úkony (např. dostavení se ke správnímu orgánu za účelem zpracování údajů nezbytných pro vydání průkazu o povolení k pobytu, převzetí průkazu). Je tedy zřejmé, že předkládací zpráva obsahuje pouze podmíněný návrh na kladné vyřízení žalobcovy žádosti. Nelze ji považovat za rozhodnutí o žádosti. Takový závěr je souladný

s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“; srov. např. jeho rozsudky z 8. 2. 2018, čj. 1 Azs 408/2017-24, bod 18, z 26. 11. 2021, čj. 1 Azs 221/2021-32, bod 33, z 10. 1. 2022, čj. 4 Azs 196/2021-40, bod 25, a ze 17. 2. 2022, čj. 8 Azs 281/2021-34, bod 12).

32. Navíc sama předkládací zpráva obsahuje podmínku, že do předání průkazu nebude zjištěn důvod pro zamítnutí žádosti. Takový důvod však právě v žalobcově případě zjištěn byl (srov. obdobně rozsudek NSS ze 4. 7. 2018, čj. 10 Azs 383/2017-34, bod 26).
33. Správní orgán tak byl oprávněn rozhodnout o žádosti na základě nově zjištěných skutečností.
34. Žalobce dále namítal, že správní orgány nedostatečně posoudily dopad rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života.
35. K tomu je třeba předně uvést, že z celého správního spisu nevyplývají žádné okolnosti naznačující nepřiměřenost dopadu rozhodnutí do žalobcova života. Žalobce žádné takové důvody po celou dobu ani netvrdil. Žalobce v řízení nenavrhl svůj výsledek, ač nyní v žalobě tvrdí opak.
36. Nemusí-li správní orgány vypořádat námitky, které nemohou v žádném případě aktivovat ochranu dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod vyhlášené pod č. 209/1992 Sb. (srov. rozsudky NSS z 23. 12. 2019, čj. 10 Azs 262/2019-31, a z 22. 1. 2020, čj. 10 Azs 256/2109-39, č. 3990/2020 Sb. NSS), nemusí tím spíše vypořádat námitky nepřiměřenosti zcela absentující.
37. Správní orgány nemají povinnost explicitně zkoumat všechna kritéria ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, pokud k nim žadatel nic neuvádí. Jak uvedl NSS v rozsudku z 14. 3. 2019, čj. 7 Azs 554/2018-31: „*To platí tím spíše v nyní posuzovaném řízení, tedy v řízení ve věci žádosti o zaměstnaneckou kartu, které bylo zahájeno na základě žádosti samotného žadatele. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu důkazní břemeno v řízení vedeném na základě žádosti leží primárně na žadateli, nikoliv na správním orgánu*“ (bod 19 a judikatura tam citovaná).
38. Námitky žalobce nejsou důvodné.

V. Závěr a náklady řízení

39. Soud shrnuje, že správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav a správně jej posoudily, řádně aplikovaly ustanovení zákona o pobytu cizinců a dostatečně podložily a odůvodnily své rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Žalobní námitky nejsou důvodné, proto soud žalobu výrokem I. zamítl postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
40. O nákladech řízení rozhodl soud výrokem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný byl ve věci plně úspěšný, avšak nevznikly mu žádné náklady řízení nad rámec běžného výkonu úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. února 2023

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu